

אמר ליה רבא: וכי לא שני בין מעובד לשאינו מעובד?

איתיביה מהא דתניא:

המוציא סמנין שרויין, שניתן כבר לצבוע בהן — שיעורן כדי לצבוע בהן מעט צמר לדוגמא, כדרך הצבע, שמראה את הגוון על הצמר לאנשים, ושואלם אם הם חפצים בצבע זה. ושיעור זה מקביל לכמות הסמנים שצריך לאירא, לסתום את פי הקנה שהאורג מגלגל עליו את חוט הערב, ושיעור מועט הוא.

ואילו ביחס לשיעור הוצאה של סמנין שאינן שרויין, אלא הם עדיין חמרי גלם, שמהם מייצרים צבע, תנן:

קליפי אגוזים, הקליפה הלחה העליונה שעל קליפת האגוז, וקליפי רימונים, סטים ופואה מיני עשבים, וכל אלו עושים מהם צבע — שיעור הוצאתן הוא כדי לצבוע בהן, בצבעים שייצרו מהן, כגד קטן לפי סבכה. חתיכת בד שתופרין בראש הסבכה, שהיא הרשת שהנשים נותנות על שערות ראשן.

ושיעור זה גדול מכדי לצבוע לדוגמא, משום שהסמנין עדיין אינן ראויין לצבוע בהן. ומדוע בעור אמרת שאין הבדל בין מעובד לשאינו מעובד?

ומתריצין: הא איתמר עלה: אמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו: טעמא דסמנין הוא לפי שאין אדם טורח לשרות סמנין בכמות שאינה מספיקה רק כדי לצבוע בהן דוגמא לאירא. אלא כשהוא צריך לשרות הוא שורה לפחות כדי פי סבכה. ולכן אין

חשיבות לסמנין שאינן שרויין כשיש בהן פחות משיעור זה.

אבל בעור, אדם טורח לעבד עור מועט אפילו אם יש בו רק כדי לעשות קמיע. ומאידך, גם עור מעובד אינו חשוב בפחות מכדי קמיע. הילכך שניהם שווים בשיעורם לענין הוצאת שבת.

ותו הוינן לרב נחמן, דאמר לא שני בין עור מעובד לשאינו מעובד:

והרי זרעוני גינה, דמקמי דזרעינהו תנן: זרעוני גינה שיעורן פחות מוכרוזגרת, רבי יהודה בן בתירא אומר: חמשה גרעינין הוא השיעור.

ואילו בתר דזרעינהו תנן: זבל וחול הרק — כדי לזבל בו קלח של ברוב, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים: כדי לזבל כרישא חציר.

ואעפ"י שהכרוב והכרישא באים מגרעין אחד בלבד הם חשובים, הואיל והגרעין כבר צמח ונעשה ירק.

ואם כן, בעור נמי נאמר שהמעובד חשוב יותר משאינו מעובד?

ומתריצין: הא איתמר עלה: אמר רב פפא:

הא, דמחייבין על זבל לצורך גרעין אחד משום דזריע הגרעין. שכבר נזרע ויש לו חשיבות בפני עצמו.

הא, דלא מחייבין אלא על הרבה גרעינין דלא זריע. לפי שאין אדם טורח להוציא נימא גרעין אחת לזריעה.